

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α' - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1927 + ΤΕΥΧΟΣ 2^ο

ΦΩΝΕΣ

Ἰδαυικὲς φωνῆς κ' ἀγαπημένους
ἐκείνων ποῦ πεθάναν, ἢ ἐκείνων ποῦ εἶναι
γὰ μᾶς χαμένοι οἶον τοὺς πεθαμένους.

Κάποτε μὲς στὰ ὄνειρά μας δμιλοῦνε
κάποτε μὲς στὴν σκέψι τὲς ἀκούει τὸ μυαλό.

Καὶ μὲ τὸν ἦχο των γιὰ μὰ στιγμὴ ἐπιστρέφουν
ἦχοι ἀπὸ τὴν πρώτη ποίησι τῆς ζωῆς μας —
σὰ μουσικὴ, τὴν νύχτα, μακρυνή, ποῦ σβύνει.

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

Τιμὴ σ' ἐκείνους ὅπου στὴν ζωὴ των
ὄρισαν καὶ φυλάγουν Θερμοπύλες.
Ποτὲ ἀπὸ τὸ χρέος μὴ κινουῦντες
δίκαιοι κ' ἴσοι σ' ὅλες των τὲς πράξεις,
ἀλλὰ μὲ λύπη κούλας κ' εὐσπλαχνία
γενναῖοι ὁσάκις εἶναι πλούσιοι, κ' ὅταν
εἶναι πτωχοί, πάλ' εἰς μικρὸν γενναῖοι,
πάλι συντρέχοντες ὅσο μποροῦνε
πάντοτε τὴν ἀλήθεια δμιλοῦντες,
πλὴν χωρὶς μῖσος γιὰ τοὺς ψευδομένους.

Καὶ περισσότερη τιμὴ τοὺς πρέπει
ὅταν προβλέπουν (καὶ πολλοὶ προβλέπουν)
πῶς ὁ Ἐφιάλτης θὰ φανεῖ στὸ τέλος,
κ' οἱ Μῆδοι ἐπὶ τέλους θὰ διαβοῦνε.

ΤΡΩΕΣ

Α'.

Εἶν' ἡ προσπάθειές μας σὰν τῶν Τρώων.
Κομάτι κατορθώνουμε· κομάτι
παίρνουμε ἑπάνω μας· κι' ἀρχίζουμε
νᾶχουμε θάρρος καὶ καλὲς ἐλπίδες.

Μὰ πάντα κάτι βγαίνει καὶ μᾶς σταματᾷ.
Ὁ Ἀχιλλεὺς στὴν τάφρον ἐμπροστά μας
βγαίνει, καὶ μὲ φωνὲς μεγάλες μᾶς τρομάζει.

Β'.

Εἶν' ἡ προσπάθειές μας σὰν τῶν Τρώων.
Θαρροῦμε πῶς μ' ἀπόφασι καὶ τόλμη
θ' ἀλλάξουμε τῆς τύχης τὴν καταφορά.

κ' ἔξω στεκόμεθα ν' ἀγωνισθοῦμε.
Ἄλλ' ὅταν ἡ μεγάλη κρίσις ἔλθει,
ἡ τόλμη κ' ἡ ἀπόφασίς μας χάνονται·

ταράττεται ἡ ψυχὴ μας, παραλύει·
κι ὀλόγυρα ἀπ' τὰ τείχη τρέχουμε
ζητώντας νὰ γλυτώσουμε μὲ τὴν φυγὴ,

Ὅμως ἡ πτώσις μας εἶναι βεβαία. Ἐπάνω,
στὰ τείχη, ἄρχισεν ἤδη ὁ θρήνος.
Τῶν ἡμερῶν μας ἀναμνήσεις κλαῖν κ' αἰσθήματα.
Πικρὰ γιὰ μᾶς ὁ Ηῤῥάμος κ' ἡ Ἐκάβη κλαῖνε,

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ

Εἰς τὸν Θεόκριτο παραπονιούνταν
μιὰ μέρα ὁ νέος ποιητῆς Εὐμένης.
«Τώρα δυὸ χρόνια πέρασαν ποῦ γράφω,
κ' ἓνα εἰδύλλιο ἔκαμα μονάχα.
Τὸ μόνον ἄριτόν μου ἔργον εἶναι.
Ἄλλοίμονον, εἶν' ὑψηλὴ τὸ βλέπω,
πολὺ ὑψηλὴ τῆς Ποιήσεως ἡ σκάλα·
κι ἀπ' τὸ σκαλί τὸ πρῶτο ἐδῶ ποῦ εἶμαι
ποτὲ δὲν θ' ἀναιβῶ ὁ δυστυχισμένος.»
Εἶπ' ὁ Θεόκριτος· «Αὐτὰ τὰ λόγια
ἀνάρμοστα καὶ βλασφημίες εἶναι.
Κι ἂν εἶσαι στὸ σκαλί τὸ πρῶτο, πρέπει
νᾶσαι ὑπερήφανος κ' εὐτυχισμένος.
Ἐδῶ ποῦ ἔφθασες λίγο δὲν εἶναι·
τόσο ποῦ ἔκαμες, μεγάλη δόξα.
Κι αὐτὸ ἀκόμη τὸ σκαλί τὸ πρῶτο
πολὺ ἀπὸ τὸν κοινὸ τὸν κόσμον ἀπέχει.
Εἰς τὸ σκαλί γιὰ νὰ πατήσεις τοῦτο
πρέπει μὲ τὸ δικαίωμά σου νᾶσαι
πολίτης εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν πόλι.
Καὶ δύσκολο στὴν πόλι ἐκείνην εἶναι
καὶ σπάνιο νὰ σὲ πολιτογραφήσουν.
Στὴν ἀγορὰ τῆς βροῖσκεις Νομοθέτας
ποῦ δὲν γελᾷ κανένας τυχοδιώκτης.
Ἐδῶ ποῦ ἔφθασες, λίγο δὲν εἶναι·
τόσο ποῦ ἔκαμες, μεγάλη δόξα».

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ